

Nummer van het vonnis: 1420
Nummer van het parket: BG.66.L5.5342-11-KOGP
Nummer van het repertorium: 1471

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE, zestiende kamer,
zetelend in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis
uitgesproken.

In de zaak ambtshalve vervolgd door het openbaar ministerie
tegen:

1. met maatschappelijke zetel te
, met als lasthebber ad hoc meester
, advocaat met kantoor te

- lasthebber ad hoc meester , advocaat te
in persoon aanwezig

2. , geboren te : op
bestuurder vennootschap(pen), wonende te

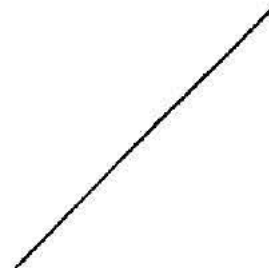
- bijgestaan door meester , advocaat te

3. met maatschappelijke zetel te
met als lasthebber ad hoc
meester , advocaat met kantoor te

- lasthebber ad hoc meester , advocaat te
, in persoon aanwezig

4. geboren te op
schrijnwerker, wonende te

- bijgestaan door meester , advocaat te

Beklaagd om:

Te op niet nader te bepalen data van 13 augustus 2011 (stuk 13) tot 16 augustus 2011

DE EERSTE, DE TWEEDE, DE DERDE EN DE VIERDE

Om het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

A.
bij inbreuk op artikel op 4.2.1. 1° a) strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande vergunning de hiernavolgende bouwwerken verricht te hebben, met uitzondering van onderhoudswerken, het optrekken of plaatsen van een constructie,

namelijk het aanleggen van een betonnen keerwand.

B.
bij inbreuk op artikel 4.2.1.4°, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande vergunning, het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, onder meer door de bodem aangevuld te hebben, opgehoogd, uitgegraven of uitgediept te hebben waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt,

namelijk het ophogen van het terrein zodat het water niet meer naar de beek kan vloeien.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:
ligging:
aard en oppervlakte:

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:
met ondernemingsnummer met zetel te

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van oprichting verleden op 01/12/1990 door inbreng van

*****

Gezien de dagvaarding aan de beklaagden betekend;

Gezien de stukken van de bundel;

Gelet op het tussenvonnissen van deze rechtbank en kamer d.d. 6 maart 2013;

Gehoord het openbaar ministerie in zijn vordering;

Gehoord de beklaagden in hun antwoorden en verdediging;

De behandeling van de zaak en de debatten hadden plaats in openbare terechtzitting.

OP STRAFGEBIED

1.

Op 16 augustus 2011 wordt door de politiezone regio in opdracht van de technische dienst van de Stad vastgesteld dat te in strijd met de bouwvergunning verleend op 29 september 2009: - aan de kant van de en haaks daarop een betonnen keerwand werd geplaatst; - de grond werd opgehoogd.

De vergunning tot regularisatie werd op 18.10.2011 door het college van burgemeester en schepenen van de stad geweigerd.

Gelet op de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting zijn de tenlasteleggingen A en B in hoofde van de vier beklaagden bewezen.

De vierde beklaagde is gedelegeerd bestuurder van de derde beklaagde, een schrijnwerkerij gespecialiseerd in maatwerk en standenbouw, met maatschappelijke en exploitatiezetel gevestigd te De werken werden uitgevoerd ten behoeve van de exploitatie van de derde beklaagde.

De tweede beklagde is gedelegeerd bestuurder van de eerste beklagde, patrimoniumvennootschap en eicenaar van het terrein en de bedrijfsgebouwen te

De stedenbouwkundige vergunning dd. 29 september 2009 voor het verharderen van het terrein werd aangevraagd door en verleend aan de tweede beklagde. Ook de aanvraag tot regularisatie voor het plaatsen van een omheining (betonpanelen met houtbekleding) en ophogen van terrein werd op 18 augustus 2011 ingediend door de tweede beklagde.

Uit de verklaring dd. 21 juni 2012 van de tweede beklagde blijkt overigens duidelijk dat de werken mede in zijn opdracht en met zijn toestemming werden uitgevoerd.

De feiten werden gepleegd voor rekening van de eerste en de derde beklagde; er is sprake van een eigen strafrechtelijke fout van de rechtspersoon, nl. door het gebrek aan zorg voor naleving van stedenbouwkundige regels binnen de rechtspersoon. De tweede en de vierde beklagden beslisten als gedelegeerde bestuurders van de resp. rechtspersonen tot het plegen van de feiten.

Het betreft wetens en willens gepleegde feiten, dit is bewust en met kennis van zaken en zonder dat het bestaan van een strafuitsluitende rechtvaardigingsgrond of verschoningsgrond werd aannemelijk gemaakt. De feiten zijn zowel de eerste, de tweede, de derde als de vierde beklagde toerekenbaar en verwijtbaar.

Gezien de de tweede en de vierde beklagden de feiten wetens en willens pleegden, is er geen grond voor toepassing van de decumul van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid tussen de rechtspersoon en de natuurlijke personen door wiens optreden de rechtspersoon handelde.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, hebben zij ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke, financiële en zakelijke belangen. De bewezen misdrijven komen in hoofde van de beklagden voort uit een zelfde opzet en zijn in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd, waarop één straf dient te worden toegepast.

Een veroordeling tot een geldboete, zoals hier is aangewezen, is niet van aard de sociale declassering van de beklagden mee te brengen of enige sociale reclassering in het gedrang te brengen.

2.

Bij brief dd. 15 mei 2012 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur met toepassing van artikel 6.1.41 VCRO, bij het parket de herstellvordering ingeleid.

Zij strekt enerzijds -voor wat betreft het plaatsen van een betonnen keerwand- tot het herstel in de oorspronkelijke toestand, wat impliceert het verwijderen van de betonnen keerwand, waarbij alle gesloopte materiaal van het terrein dient te worden verwijderd naar een daartoe geschikte en erkende stortplaats; anderzijds -voor wat de ophoging van het terrein betreft- aanpassingswerken, wat impliceert alle opgevoerde aarde verwijderen van het terrein en verwijderen naar een daartoe geschikte en erkende stortplaats.

Deze herstellvordering werd voorgelegd aan de HRHB, die een eensluidend advies verleende en die akkoord ging met de herstellvordering. Het is uiteraard niet omdat de beklaagden een andere mening zijn toegedaan dan de HRHB dat daaruit volgt dat dit gemotiveerd advies onontvankelijk is.

Dit advies is weliswaar niet bindend voor de rechter, hetgeen impliceert dat de rechter de mogelijkheid heeft om de herstellvordering te beoordelen op haar wettigheid, ongeacht of de Hoge Raad een eensluidend dan wel andersluidend advies geeft over het toekennen van de herstellvordering.

Artikel 6.1.41, § 1 VCRO bepaalt:

"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...).

De herstellvordering wordt ingesteld met inachtneming van volgende regelen:

1° voor misdrijven die bestaan, of onder meer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt gevorderd:

- a) hetzij de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik,*
- b) hetzij, zo dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;*

2° voor andere misdrijven dan deze, vermeld in 1°, wordt de betaling van de meerwaarde gevorderd, tenzij de overheid die de herstellvordering instelt, aantoont dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval één van de maatregelen, vermeld in 1°, wordt gevorderd."

Deze bepaling beperkt de beleidsvrijheid van het handhavend bestuur bij de keuze van herstelmaatregel en stelt wat genoemd wordt een "prioriteitenorde" of nog "toewijzingsregels" vast in de opgelegde keuze van herstellvorm.

De inbreuken bestaan niet uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of met de stedenbouwkundige bestemmingsvoorschriften. De aldus te vorderen herstelmaatregel is principieel de betaling van de meerwaarde, tenzij het handhavend bestuur aantoonst dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op evenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval het herstel in de oorspronkelijke toestand/staking van strijdig gebruik/bouw- of aanpassingswerken kan worden bevolen. Blijkt dit niet, dan is de herstellvordering onwettig en wordt zij met toepassing van artikel 159 GW buiten toepassing gelaten.

De rechtbank is van oordeel dat in acht genomen de voldoende motieven die aan de herstellvordering ten grondslag liggen, de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur wijst concreet op het volgende:

- 1) wat het oprichten van een betonnen keermuur betreft:
  - dat de hoge gesloten afsluiting visueel hinderlijk is;
  - dat de muur een onveilige verkeerssituatie creëert nu zij het zicht wegneemt van het doorgaand verkeer (vooral fietsers en voetgangers) en van diegenen die van de oprit zelf wegrijden;
  - dat het onvergunbaar karakter bewijst dat de overtredingen de toets met de goede plaatselijke ordening niet doorstaan.
- 2) wat de ophoging van het terrein betreft:
  - deze reliëfwijziging verstoort de uniformiteit in de straat op ernstige wijze;
  - uit het advies van het agentschap Wegen en Verkeer blijkt dat de ophoging hoger komt dan de kruin van de weg.

De beklaagden kunnen niet worden gevolgd in hun argument dat het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer een louter standaardadvies zou zijn en derhalve onwettig. Het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer werd in rechte en in feite gemotiveerd. De rechtbank verwijst overigens naar de verklaring dd. 18 augustus 2011 van De wegwachter voor het District die tevens klacht neerlegde lastens de beklaagden, waaruit genoegzaam blijkt dat geen sprake is van een 'standaardadvies'.

De uitzonderingsbepaling van het Rooilijndecreet, waarnaar de beklaagden verwijzen is niet van toepassing, nu geen advies van de wegbeheerder voorligt waaruit blijkt dat de

rooilijn niet binnen vijf jaar na de afgifte van de stedenbouwkundige vergunning zal worden gerealiseerd. Overigens is deze uitzonderingsbepaling niet van toepassing wat de ophoging van het terrein boven de kruin van de rijweg betreft.

Al evenmin kunnen de beklaagden worden gevolgd in hun zienswijze waar zij stellen dat de actuele toestand zeer beperkt afwijkt van de vergunde toestand.

Op 29 september 2009 werd een stedenbouwkundige vergunning verleend voor:

- twee houten schuifpoorten van telkens 10 meter breed en één houten wand van 18,82 meter breed en 1.80 meter hoog aan de voorzijde van het perceel kant
- verharding van de voorzijde van het terrein in beton.

Op 16 augustus 2011 werd vastgesteld dat:

- de voorzijde én de zijkant van het perceel werden voorzien van een betonnen keerwand van 2,50 meter en 2,46 meter hoog;
- het perceel werd opgehoogd quasi tot bovenaan de betonnen keerwand.

Het op 21 september 2009 verleende *voorwaardelijk* gunstig advies van het Agentschap Wegen en Verkeer kadert dan ook in een geheel andere feitelijke situatie dan het ongunstig advies verleend op 2 september 2011.

De rechtbank stelt voorts vast dat de stedenbouwkundige vergunning dd. 29 september 2009 werd verleend onder de voorwaarde o.m. stipt de richtlijnen te volgen vermeld in het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer - District Id. 21 september 2009. Uit het dossier blijkt niet welke deze richtlijnen zijn.

Evenmin kunnen de beklaagden worden gevolgd in hun zienswijze waar zij stellen dat de werken noodzakelijk zijn om de verkeersveiligheid ter hoogte van het bedrijfsterrein te verbeteren.

De stedenbouwkundige vergunning dd. 29 september 2009 overweegt:

"Overwegende dat het ontwerp geen verzwarende betekenis heeft van de aanpalende eigendommen; dat de verharding dient om de verkeersveiligheid op de te verbeteren en dat dergelijke oppervlakte nodig is voor het manoeuvreren van vrachtwagens op eigen terrein, overwegende dat de aanvraag niet nadelig is voor de aanwezige structuur en dat de goede plaatselijke ordening niet in het gedrang komt, wordt deze niet als storend ervaren in de onmiddellijke omgeving."

De rechtbank sluit zich voorts aan bij de overwegingen van de HRHB in haar advies dd. 12 april 2012 waar zij stelt dat een dergelijke ophoging toen niet nodig werd geacht terwijl het niveauverschil van +/- 2 meter reeds was weergegeven op het inplantingsplan. Daarnaast is niet aangetoond dat een dermate hoge ophoging nodig is om de nodige

manoeuvrerruimte te creëren, terwijl een reliëfwijziging ter hoogte van de zijdelingse perceelsgrens al helemaal niet nodig is om de nodige manoeuvrerruimte te creëren.

De herstellvordering staat in verhouding tot de ernst van de overtredding.

De plaats is nog niet in de oorspronkelijke toestand hersteld/de aanpassingswerken werden niet uitgevoerd en er is evenmin een regularisatie overeenkomstig een verleende vergunning.

Het door de herstellvorderende overheid gevorderde herstel van de plaats in haar oorspronkelijke toestand/aanpassingswerken is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven omschreven in de tenlastelleggingen A en B een einde te stellen.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand/aanpassingswerken weegt op tegen de last die er voor de overtredder uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vordering is niet kennelijk onredelijk.

Kortom, tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskening van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij strookt met de wet.

De stedenbouwkundige inspecteur vordert gemachtigd te worden tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak en de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand/aanpassingswerken te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

De beklagden hebben al voldoende tijd gekregen om vrijwillig het herstel/aanpassingswerken uit te voeren, wat zij nalieten, zodat terecht de verbeurte van een dwangsom wordt gevorderd bij niet-naleving van het bevel tot herstel/aanpassingswerken.

De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sinds dewelke de beklagden al konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand/aanpassingswerken brengt mee dat er geen reden is om bij toepassing van art. 1385bis, laatste alinea Ger.W. nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

OM DEZE REDENEN:

Gelet op de volgende artikelen door de Voorzitter aangeduid:

2, 40, 50, 65, 100 van het Strafwetboek;

11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

162, 182, 184, 185, 189, 190, 194, 195 van het Wetboek van Strafvordering;

1 van de wet van 05.03.1952 zoals gewijzigd door artikel 2 van de wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (II) (B.S. 30.12.2011);

en de hiervoor vermelde artikelen.

DE RECHTBANK,

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A en B bewezen lastens de vier beklaagden.

Wijst het verzoek van de vier beklaagden tot het gelasten van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling telkens af als ongegrond.

Veroordeelt eerste beklaagde voor de feiten onder de tenlasteleggingen A en B samen tot een geldboete van VIJFHONDERD EURO.

Veroordeelt tweede beklaagde voor de feiten onder de tenlasteleggingen A en B samen tot een geldboete van HONDERD EURO.

Veroordeelt derde beklaagde voor de feiten onder de tenlasteleggingen A en B samen tot een geldboete van VIJFHONDERD EURO.

Veroordeelt vierde beklaagde voor de feiten onder de tenlasteleggingen A en B samen tot een geldboete van HONDERD EURO.

Veroordeelt beklaagden solidair tot de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, tot heden in totaal begroot op de som van 222,43 euro.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de Wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd bij de wetten van 22 december 1989, 20 juli 1991, 26 juni 1992, 24 december 1993, 26 juni 2000 en 7 februari 2003 voormelde geldboeten met vijfenveertig opdecimes verhoogd worden en aldus gebracht op respectievelijk 2.750,00 euro, 550,00 euro, 2.750,00 euro en 550,00 euro.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboeten van honderd euro zullen mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van telkens één maand.

Verplicht de veroordeelden elk een bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 50 opdecimen en aldus gebracht op telkens HONDERDVIJFTIG EURO (150,00 EURO) te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 01.08.1985 zoals laatst gewijzigd door K.B. van 31.10.2005; artikel 1 van de wet van 05.03.1952 zoals gewijzigd door artikel 2 van de wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (II) (B.S. 30.12.2011)).

Legt de veroordeelden elk de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken op van telkens EENENVIJFTIG EURO TWINTIG CENT (51,20 EURO) in uitvoering van art. 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 van het K.B. van 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nummer 131quater (ns) van 31 januari 2013).

Beveelt de beklaagden over te gaan tot:

1) Het herstel van de plaats te kadastraal gekend onder in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van 2 jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden, dit door het verwijderen van de betonnen keerwand, het verwijderen van alle gesloopte materialen naar een daartoe erkende en geschikte stortplaats.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de stad van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van 125 euro per persoon en per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 2 jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

2) Aanpassingswerken te kadastraal gekend onder binnen een termijn van 4 jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal

treden door alle opgevoerde aarde van het terrein te verwijderen naar een daartoe erkende en geschikte stortplaats.

Beveelt dat voor het geval dat de aanpassingswerken niet worden uitgevoerd binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de stad van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO,

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van 100 euro per persoon en per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 2 jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Alles wat voorafgaat werd, overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen, in het Nederlands behandeld.

Aldus gevonnist en uitgesproken op de openbare terechtzitting van negenentwintig mei tweeduizend en dertien,

waar zetelden:

alleenrechtsprekend rechter;

substituut-procureur des Konings;

griffier.